

ΕΤΟΣ 58ον

18 Ἀπριλίου 2010

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 16 (2968)

ΤΟ ΘΑΡΡΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Τό θάρρος πού πηγάζει καί ἀπορρέει ἀπό τήν ἀγάπην, ὑπερνικᾷ φόβους καί δισταγμούς, ἐμπόδια καί κινδύνους. Αὐτό μᾶς ὑπενθυμίζει μέ τόν πλέον εὐγλωττο τρόπο τό περιστατικό τῶν τοιμηρῶν μυροφόρων γυναικῶν. Ἀψηφώντας φόβους καί κινδύνους «ἠγόρασαν ἀρώματα, ἵνα ἐλθοῦσαι ἀλείψωσιν αὐτόν». Ξεκινοῦν νύχτα, γιά νά προσφέρουν τίς ἐντάφιες τιμές στό νεκρό, ὅπως νόμιζαν, Διδάσκαλό τους.

Ἀφοσίωση, τόλμη καί ἀγάπη

Μᾶς συγκινεῖ καί μᾶς ἐκπλήσσει τό φρόνημα καί ἡ συμπεριφορά τῶν μυροφόρων γυναικῶν, καθώς ξεπερνοῦν τίς φοβίες καί τίς δειλίες τῆς ἀνθρώπινης φύσης καί τοῦ γυναικείου φύλλου τους. «Φύσις ἀσθενῆς τήν ἀνδρείαν ἐνίκησεν ὅτι γνώμη συμπαθῆς τῷ Θεῷ εὐηρέστησε», ὁ Θεός ἐπειδή εὐαρεστήθηκε ἀπό τήν ψυχική τους διάθεση ἔκανε τήν ἀσθενική γυναικεία φύση τους, νά ξεπεράσει τήν ἀνδρική, τονίζει ὁ ὕμνογράφος. Καί ὅμως αὐτές οἱ ἡρώιδες τῆς πίστες γίνονται ταυτόχρονα τύπος καί εἰκόνα τῆς ἀπλήθους ἀνθρώπινης εὐαισθησίας, ἀλλά καί τῆς ὀλοκλήρωτικῆς ἀφοσίωσης καί ἀκλόνητης ἀγάπης. Ἡ διακριτική τους παρουσία εἶναι χαρακτηριστική. Βρίσκονται ἀθόρυβα στή σκιά τοῦ Χριστοῦ. Στέκονται πλάι του στίς τραγικές ὥρες τοῦ σταυρικοῦ πάθους «εἰστήκεισαν δέ παρά τῷ σταυρῷ τοῦ Ἰησοῦ ἡ μήτηρ αὐτοῦ καί ἡ ἀδελφή τῆς μητρὸς αὐτοῦ, Μαρία ἡ τοῦ Κληπαῖ καί Μαρία ἡ Μαγδαληνή» (Ἰω. 19,25). Τότε πού οἱ μαθητές Του Τόν ἐγκατέλειψαν. Τότε πού τράπηκαν σέ φυγή καί Τόν ἄφησαν μόνο. Ὅταν στόν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ ἀποκοιμήθηκαν, ἐνῶ ὁ ἰδρώτας τῆς ἀγωνίας τοῦ Χριστοῦ γινόταν «ὡσεὶ θρόμβοι αἵματος» λίγο πρὶν τό ἐπερχόμενο μαρτύριο. Ὅταν ὁ ἐνθουσιώδης καί παρορμητικός Πέτρος Τόν ἀρνήθηκε καί ὁ ἀπογοητευμένος Ἰούδας Τόν πρόδωσε.

Καί ὅμως ἡ γενναιότητα καί ἡ ἀφοσίωση τῶν μυροφόρων γυναικῶν στό

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Μάρκ. ιε´ 43-ις´ 8)

«**Ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε**»

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐλθὼν Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, εὐσχήμων βουλευτής, ὃς καὶ αὐτὸς ἦν προσδεχόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλάτον, καὶ ἤτησατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ δὲ Πιλάτος ἐθαύμασεν, εἰ ἤδη τέθνηκε· καὶ προσκαλεσάμενος τὸν κεντυρίωνα, ἐπηρώτησεν αὐτὸν εἰ πάλοι ἀπέθανε. Καὶ γνοὺς ἀπὸ τοῦ κεντυρίωνος, ἐδωρήσατο τὸ σῶμα τῷ Ἰωσήφ. Καὶ ἀγοράσας σινδόνα, καὶ καθελὼν αὐτόν, ἐνείλησε τῇ σινδόνι, καὶ κατέθηκεν αὐτὸν ἐν μνημείῳ ὃ ἦν λελατομημένον ἐκ πέτρας, καὶ προσεκύλισε λίθον ἐπὶ τὴν θύραν τοῦ μνημείου. Ἡ δὲ Μαρία ἡ Μαγδαληνή, καὶ Μαρία Ἰωσὴ ἐθεώρουν ποῦ τίθεται. Καὶ διαγενομένου τοῦ Σαββάτου, Μαρία ἡ Μαγδαληνή, καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου, καὶ Σαλώμη, ἠγόρασαν ἀρώματα, ἵνα ἐλθοῦσαι ἀλείψωσιν αὐτόν. Καὶ λίαν πρωΐ τῆς μιᾶς Σαββάτου, ἔρχονται ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου· καὶ ἔλεγον πρὸς ἑαυτάς· Τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου; Καὶ ἀναβλέψασαι θεωροῦσιν, ὅτι ἀποκεκύλισται ὁ λίθος· ἦν γὰρ μέγας σφόδρα. Καὶ εἰσελθοῦσαι εἰς τὸ μνημεῖον, εἶδον νεανίσκον καθημένον ἐν τοῖς δεξιοῖς, περιβεβλημένον στολὴν λευκὴν· καὶ ἐξεθαμβήθησαν. Ὁ δὲ λέγει αὐταῖς· Μὴ ἐκθαμβεῖσθε· Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρητῖν τὸν ἐσταυρωμένον· ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε· ἴδε, ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν. Ἄλλ' ὑπάγετε, εἶπατε τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ καὶ τῷ Πέτρῳ, ὅτι προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ αὐτὸν ὄψεσθε, καθὼς εἶπεν ὑμῖν. Καὶ ἐξελθοῦσαι ταχύ, ἔφηνον ἀπὸ τοῦ μνημείου· εἶχε δὲ αὐτὰς τρόμος καὶ ἔκστασις, καὶ οὐδενὶ οὐδὲν εἶπον· ἐφοβοῦντο γάρ.

πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ εἶναι συγκλονιστική, ἔστω καὶ ἂν τὸ Εὐαγγέλιο ἀναφέρει ἐλάχιστες μόνο φράσεις γιὰ αὐτές. Ἡ ἐμπιστοσύνη καὶ ἡ ἀγάπη τους σὺν πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ πηγή τοῦ δυναμισμού τους. Ἀγαποῦν καὶ ἐμπιστεύονται. Ἀνοίγουν τὴν καρδιά τους καὶ μέσα στὴν ἀπλότητά τους παραδίδουν τὸν ἑαυτὸ τους στὸν Χριστό. Πιστεύουν καὶ τοῖλοῦν. Τοῖλοῦν καὶ προχωροῦν. Ἄλλωστε ὅποιος πιστεύει γνωρίζει ὅτι «δύναται πάντα δρᾶν, καὶ αὐτὰ τὰ δοκοῦντα τοῖς πολλοῖς δυσχερῆ καὶ ἀκατόρθωτα», δηλαδή μπορεῖ νὰ ἐπιτύχει καὶ αὐτὰ ποὺ φαίνονται ἀκατόρθωτα. Ὑπερνικοῦν ἐμπόδια καὶ δυσκολίες καὶ ζοῦν τὸ θαῦμα τῆς ὑπέρβασης. Αὐτές ποὺ πόνεσαν τόσο πολὺ γιὰ τὸ σταυρὸ καὶ τὸ θάνατο τοῦ Χριστοῦ, γίνονται πρῶτες μάρτυρες καὶ διάκονοι τῆς χαρᾶς τῆς Ἀνάστασής Του. Τὸ πιό πυκνὸ σκοτάδι εἶναι λίγο πρὶν ξημερώσει. Ἔτσι λοιπὸν σὺν σκοτάδι τῆς ὀδύνης τοῦ θανάτου, ἀνατέλλει τὸ φῶς τῆς ἀνάστασης καὶ τῆς ζωῆς. Οἱ μυροφόρες ζοῦν τὴ νύχτα τοῦ θανάτου, ἀλλὰ πορεύονται μὲ πίστη καὶ θάρρος καὶ βλέπουν νὰ ξημερώνει ἡ μουσικὴ ἡμέρα τῆς ζωῆς.

Ἡ τόλμη καὶ τὸ θάρρος τῶν μυροφόρων

Ἡ τόλμη καὶ τὸ θάρρος τῶν μυροφόρων ἐλέγχει τὴ δειλία καὶ τὴν ἀτολήμας στὴν πραγμάτωση τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ. Γιατὶ ἀπαιτεῖται ψυχικὴ δύνα-

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκείνον τόν καιρόν, ἦλθε ὁ Ἰωσήφ, ὁ ἀπό Ἀριμαθαίας, ὁ ὁποῖος ἦτο σημαίνων βουλευτῆς πού ἐπερίμενε καί αὐτός τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Αὐτός ἐτόλμησε καί ἦλθε εἰς τόν Πιλάτον καί ἐζήτησε τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ Πιλάτος ἐξεπλάγη ὅταν ἄκουσε ὅτι εἶχε ἤδη πεθάνει. Καί ἐκάλεσε τόν ἐκατόνταρχον καί τόν ἐρώτησε ἐάν εἶχε πεθάνει πρό πολλοῦ. Καί ὅταν ἐπληροφορήθηκε ἀπό τόν ἐκατόνταρχον, ἐδώρησε τό σῶμα εἰς τόν Ἰωσήφ. Αὐτός δέ ἀγόρασε σινδόνι καί τόν κατέβασε, τόν ἐτύλιξε μέ τό σινδόνι καί τόν ἔθεσε εἰς μνήμα, πού ἦτο λαξευμένον εἰς βράχον καί ἐκύλισε ἓνα λίθο εἰς τήν πόρτα τοῦ μνήματος. Ἡ δέ Μαρία ἡ Μαγδαλνή καί ἡ Μαρία τοῦ Ἰωσή παρατηροῦσαν πού τόν βάζουν. Ὅταν ἐπέρασε τό Σάββατον, ἡ Μαρία ἡ Μαγδαλνή καί ἡ Μαρία τοῦ Ἰακώβου καί ἡ Σαλώμη ἀγόρασαν ἀρώματα διά νά ἔλθουν νά τόν ἀλείψουν. Καί πολύ πρωτῆ, τήν πρώτην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος, ἔρχονται εἰς τό μνήμα, ἀφοῦ εἶχε ἀνατείλει ὁ ἥλιος, καί ἔλεγαν μεταξύ τους, «Ποιός θά μᾶς κυλίσῃ τόν λίθον ἀπό τήν πόρτα τοῦ μνημείου;». Καί ὅταν ἐσκόπων τά μάτια τους, βλέπουν ὅτι ὁ λίθος εἶχε κυλισθῆ. Ἦτο δέ πάρα πολύ μέγας. Καί ὅταν ἐμπῆκαν εἰς τό μνήμα, εἶδαν ἓνα νέον μέ λευκῆν στολήν νά κάθεται εἰς τά δεξιά καί κατελήφθησαν ἀπό φόβον. Αὐτός λέγει εἰς αὐτάς, «Μή τρομάζετε. Τόν Ἰησοῦν ζητᾶτε τόν Ναζαρηνόν τόν σταυρωμένον; Ἀναστήθηκε, δέν εἶναι ἐδῶ. Νά ὁ τόπος, ὅπου τόν ἔβαλαν. Ἀλλά πηγαίνετε καί πέστε εἰς τοὺς μαθητάς του καί εἰς τόν Πέτρον, «Πηγαίνειε πρῖν ἀπό σᾶς εἰς τήν Γαλιλαίαν, ἐκεῖ θά τόν ἴδῃτε, καθὼς σᾶς εἶπε». Καί ἐβγῆκαν καί ἔφυγαν ἀπό τό μνημεῖον διότι τὰς κατεῖχε τρόμος καί ἐκπληξίς. Καί σέ κανένα δέν εἶπαν τίποτα, διότι ἐφοβοῦντο.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέηλα, Ἀρχιμ. Εὐδ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀληβιζίτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

μη καί θάρρος γιά τή μαρτυρία τῆς πίστες στήν ἐπικίνδυνη ἐποχή μας. Χρειάζεται θάρρος στά δύσκολα διλήμματα καί στίς κρίσιμες ἐπιλογές τῆς ζωῆς μας πού ἀποδεικνύουν τή γνησιότητα τῶν χριστιανικῶν μας ἀρχῶν καί ἀξιών. Χρειάζεται τόλημ πού κοστίζει πολλή γιά μιά στάση ζωῆς πού ἀντιστέκεται στίς ποικίλες προκλήσεις τοῦ κόσμου, πού δέν ὑποκύπτει στόν τυραννικό ὀρθολογισμό καί δέν παρασύρεται στήν παραζάλη τοῦ παραλογισμοῦ καί τοῦ μηδενισμοῦ τοῦ καιροῦ μας. Χρειάζεται θάρρος, γιά νά ὑπερνικοῦμε τήν ἠττοπάθεια κάθε πνευματικῆς προσπάθειας. Γιά νά μπορούμε, ἀκόμη, νά πιστεύουμε, νά ἐλπίζουμε καί νά ἀγαπᾶμε σέ ἓναν κόσμο πού δέν πιστεύει ὀρθά, δέν ἀγαπάει οὐσιαστικά καί ἔπαυσε πλεόν νά ἐλπίζει πραγματικά.

Ἀγαπητοί ἀδελφοί, εἶναι αὐτονόητο ὅτι τό θάρρος ἀποτελεῖ τό ἀπαραίτητο ὄπλο τοῦ ἀνθρώπου στό δύσκολο ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Ἡ λογική τοῦ κόσμου ἰσχυρίζεται ὅτι, γιά νά ἀποκτήσουμε αὐτή τήν ἀρετή, χρειάζεται νά ἐνισχύσουμε τήν αὐτοπεποίθησή μας. Νά ἐμπιστευθοῦμε τόν ἑαυτό μας καί τίς δυνατότητές

18 Ἀπριλίου 2010: ΚΥΡΙΑΚΗ Γ΄ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ.

«Τῶν ἁγίων μυροφόρων γυναικῶν, ἔτι δέ Ἰωσήφ τοῦ ἐξ Ἀριμαθαίας καί τοῦ νυκτερινοῦ μαθητοῦ Νικοδήμου». Ἰωάννου ὁσίου Σάββα τοῦ στρατηλάτου καί μάρτυρος. Ἦχος: β΄ – Ἐωθινόν: Δ΄ – Ἀπόστολος: Πράξ. στ΄ 1-7 – Εὐαγγέλιον: Μάρκ. ιε΄ 43-ιστ΄ 8.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 25 Ἀπριλίου, Δ΄ ἀπό τοῦ Πάσχα (τοῦ Παραλύτου)

Ἀπόστολος: Α΄ Πέτρ. ε΄ 6-14 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. ε΄ 1-15.

➔ του. Νά ἔχουμε ψυχραιμία καί θετική σκέψη. Νά ἰσχυροποιήσουμε τή θέληση καί τό χαρακτήρα μας, ὥστε νά μή δειλιάζουμε, νά μήν πανικοβαλλήμασθε καί νά μή μεμψιμοιροῦμε μπροστά στούς κινδύνους καί τά προβλήματα. Ἡ πίστη καί ἡ στάση ζωῆς τῶν μυροφόρων μᾶς ἤξει κάτι ἀκατανόητο γιά τόν κόσμο. Ἡ ἀγάπη πού θυσιάζεται, ἡ ἀφοσίωση πού προσφέρει εἶναι ἡ δύναμη τοῦ θάρρους πού ξεπερνᾷ ἀκόμη καί τή σκιά καί τό φόβο τοῦ θανάτου καί ὀδηγεῖ στή νίκη καί τό θρίαμβο τῆς ζωῆς. Ἀμήν.

Ἄρχιμ. Ν.Κ.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

ΠΡΟΣΕΥΧΗΤΑΡΙΟΝ ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ

ἐπιμέλεια Πρωτοπρ. Ἠλία Μαρκαντώνη καί Εὐαγγ. Γ. Καρακοβούνη,
(σχήμα 12x17 ἑκατ., σσ. 368)

Μέ σκοπό νά προσφέρει στούς πιστούς «τόν πιά ἀσφαλῆ ὀδηγό στή λειτουργική καί τήν ἰδιωτική προσευχή τῶν χριστιανῶν στίς καθημερινές πρός τόν Κύριο ἐντεύξεις τους», ἡ Ἀποστολική Διακονία ἐξέδωσε τό «Προσευχητάριον» αὐτό. Τό περιεχόμενό του ἀπαρτίζεται ἀπό 4 μέρη: Τό «Ἀνθολόγιο προσευχῶν», τίς «Ἱερές Ἀκολουθίες», τοὺς «Παρακλητικούς καί Ἱκετηρίου Κανόνες» καί τό «Πληροφοριακό παράρτημα» (μηνολόγιο, πασχάλια, νηστείες). Σέ δίχρωμη ἐκτύπωση, μέ χρυσόδετη βιβλιοδεσία.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγείται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροσταεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὁμιλεῖ. 2) Κάθε Δευτέρα καί ὥρα 4.30 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στόν Ἱ. Προσκυνηματικό Ναό Ἁγίας Βαρβάρας στόν ὁμώνυμο Λῆμο Ἀττικῆς. Προηγείται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καί ὁμιλεῖ ἕνας ἀπό τοὺς Ἐφημερίους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἔβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῖσι 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντίς· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr